

JASPER POLANE
VORSTIN^{van}de KOU

© 2015 Jasper Polane – Quasis Uitgevers
Alle rechten voorbehouden

Redactie: Linda van Oostendorp
Omslagillustratie: *Behind Plastic* © Caryn Drexl – www.caryndrexl.com

ISBN 978-94-92099-03-7 (paperback)
ISBN 978-94-92099-02-0 (e-book)

www.quasis.nl
www.jasperpolane.nl

 UASIS

SPOILERS!

Vorstin van de Kou is het tweede deel in de serie *De Onzichtbare Maalstroom* en gaat ervan uit dat je deel 1 al uit hebt. Heb je *Lege steden* nog niet gelezen, dan kan het zijn dat dit hoofdstuk gebeurtenissen uit dat boek verklapt.

2. De treurende clown

De kroeg lag in het havengebied, in een smal, naamloos straatje waar voornamelijk kleine hotels, pensions en cafés gevestigd waren. Van buiten leek het net een woonhuis. Een vervallen geveltje van grauwe, kapotte stenen en smalle ramen waar smerige, vergeelde gordijnen voor hingen. Het bordje naast de deur was het enige wat wees op een drinkgelegenheid. De kroeg heette *De Dronken Zeeman*, maar aan het amateuristisch geschilderde portret van een man met rode wangen, rode neus en matrozenpet te zien zou het ook *De Treurende Clown* kunnen zijn.

‘Hier is ’t.’ Edison haalde een hand door haar blonde krullen, klam van de dichte mist, en pakte de punten van haar haren om het vocht eruit te knijpen. ‘Dat ziet er niet erg gezellig uit.’

Rune Mathijsen kon zijn blik nauwelijks van zijn vrouwelijke collega afhouden. Niet bijzonder mooi, eerder knap op een eenvoudige manier, maar haar lichaamstaal en -houding maakten haar buitengewoon aantrekkelijk. Ze droeg een spijkerbroek, daarboven een kort leren jack. Een van de voordelen van deze wereld: in hun eigen wereld bestonden geen spijkerbroeken. De broeken van spijkerstof waren eigenlijk voor mannen bedoeld, maar daar trok Edison zich niets van aan. *Gelukkig maar*. Met de manier waarop de broek strak rondom haar heupen trok leek hij gemaakt te zijn voor haar billen.

‘Vanaf hier ziet het er prima uit.’

‘Hou eens op met naar mijn kont te kijken. Kom liever mee naar binnen.’ Ze duwde de deur open.

Het kroegje was vanbinnen net zo klein als vanbuiten en het stonk er naar pis. De bar deelde de kamer in tweeën en liet nog net genoeg ruimte over voor twee wiebelende houten tafeltjes en een aantal lage krukjes zoals boeren gebruiken bij het melken van de koeien. Er stonden geen krukken bij de bar, de klanten moesten er letterlijk aan hangen. Een man lag op de grond, buiten westen, rug tegen de muur, benen recht voor zich uit gestrekt, een halfvolle bierpul op schoot. Twee andere mannen dronken aan een van de tafeltjes zwijgend hun glas leeg. De barman stond achter de toog met een vuile doek een glas te boenen, waardoor het nog smeriger werd. Rune besloot dat hij hier niets te drinken zou bestellen.

Edison stapte behendig over de man op de grond heen en wenkte de barman. ‘We zijn op zoek naar... Koor... Klie? Is hij er?’

De kalende man keek haar met één oog dicht bars aan. Hij had een aardappelneus en een opzichtige gouden ring in zijn linkeroor. Na enkele momenten trok hij zijn wenkbrauwen op. Rune vroeg zich af hoe hij het voor elkaar kreeg dat ene oog dicht te houden, maar hij flikte het. ‘Je bedoel Kaurgli. Ik weet nie of-tie er is. Hoezo zoek je ’m, meiske?’

‘Ik wil hem spreken.’

‘Echt waar? Dat gebeurt nie zo vaak. De meeste mensen willen ’t liefst zo ver mogelijk bij Kaurgli vandaan blijven.’

‘Dan is hij vast blij met ons gezelschap.’ Edisons stralende glimlach zou een ijspegel doen smelten, maar de barman leek niet onder de indruk.

‘Kaurgli praat nie zomaar met iedereen, meiske.’

‘Met ons wel.’ Edison liet haar hand onder haar leren jack glijden en haalde haar revolver tevoorschijn: een indrukwekkende versierde hamerslotrevolver, van de soort die in deze wereld niet te veel uit de toon zou vallen. Ze legde het wapen naast zich neer op de toog. *Vijanddoder*, stond er met krullerige letters op geschreven.

‘Dat heb geen zin tegen Kaurgli, dame.’

Rune grijnsde. Nu was het opeens “dame”.

‘Als ik hem niet te spreken krijg kan ik moeilijk op hem schieten,’ zei Edison, met nog altijd dezelfde stralende glimlach. ‘Dan zal ik een ander doelwit moeten vinden.’

De barman deed eindelijk zijn tweede oog ook open. Hij wierp Rune een vertwijfelde blik toe, maar Rune haalde alleen maar zijn schouders op.

Ten slotte zette de barman het smerige glas op de toog. ‘Goed, dan motten jullie ’t zelf maar weten.’ Hij liet Edison en Rune achter de toog en opende een klein deurtje, waarachter een houten trap naar boven tevoorschijn kwam. Hij gebaarde hen naar boven te gaan. ‘Nog één ding, dame. Als ik jou was zou ik nie met dat ding gaan lopen zwaaien. Kaurgli houdt nie van wapens.’

‘Bedankt voor de tip, maar gelukkig ben je mij niet.’

Rune volgde Edison de krakende trap op. ‘Ik ben onder de indruk.’

Edison keek over haar schouder. ‘Kijk je nou alweer naar mijn kont?’

De nauwe houten trap kwam uit op een onverlichte zoldering, net zo klein als de benedenverdieping. Morsige lakens met gele en bruine vlekken hingen van het plafond naar beneden tot op de houten vloer en schermden zo het grootste gedeelte van de ruimte af. In het midden van de zolder zat tussen de lakens een oud rimpelig mannetje in kleermakerszit op een versleten matras, waarvan het stro uit meerdere grote gaten naar buiten stak. De pislucht van beneden was blijkbaar de voorbode van de veel sterkere stank die hier hing. Pis. Rotte eieren. Stront. Rune probeerde door zijn mond te ademen, maar de lucht sloeg op zijn keel.

‘Kaurgli?’

Het rimpelige mannetje negeerde hen en zei niets, maar bleef naar het vuile laken voor hem staren. Beweging erachter. Geschuifel. Een zacht gegrom. Rune wist niet waarom, maar hij kreeg het gevoel dat

hij blij moest zijn dat de lakens daar hingen. Een koude rilling liep over zijn rug.

Toen klonk er een rauwe, raspende stem vanachter de lakens. ‘Ik ben Kaurgli. En jullie zijn...?’

‘Mijn naam is Edison Walraven.’

‘En?’

‘Rune Mathijsen, aangenaam.’ Rune zag een vage schaduw langs de lakens glijden. Misschien menselijk, maar er was iets vreemds in de manier waarop hij bewoog...

‘Ah! Alix! Jullie komen van Alix! Jullie zijn insluipers!’

Rune en Edison keken elkaar verbaasd aan. Hoe kon hij dat weten?

Edison liet zich niet uit het veld slaan. ‘Net als u, als ik het goed heb.’

Kaurgli begon te lachen. Een hakkelende, schelle lach, het keffen van een hyena. Rune liet zijn hand in zijn jas glijden en greep de kolf van zijn revolver.

‘Ja, dat zou je kunnen zeggen, Edison van Alix. Ik kom alleen van verder weg dan jij ooit zou kunnen bevatten. Van veel verder weg dan jullie.’

Rune begreep het niet. Edison en hij kwamen van een andere wereld. Wat zou verder weg kunnen zijn dan dat? Hij durfde er niet naar te vragen. Beter te concentreren op de orde van de dag. ‘Dominee Conin heeft ons uw naam gegeven. Hij zei dat u ons kon helpen.’

‘Dan heeft hij je hierheen gestuurd om te sterven. Zijn naam hier noemen doet je zaak geen goed, Rune van Alix. De dominee en ik zijn oude vijanden. Hij verwacht waarschijnlijk dat ik je om het leven breng.’ De schaduw achter het laken bewoog weer. Vreemde, hoppende stappen. Rune wendde zijn blik af en besloot naar het gerimpelde mannetje op de matras te kijken. Die keek gefascineerd naar het ding achter het laken, als onder hypnose.

Edison leek echter onaangedaan en keek strak naar de schaduw. ‘We kunnen voor uw informatie betalen. Of ruilen, als wat u wilt hebben in ons vermogen ligt om u te geven.’

Kaurgli lachte weer zijn afschuwelijke hyenalach. ‘Wat zouden jullie mij kunnen bieden wat ik wil hebben?’ Hij snoof spottend. ‘Nee, Edison van Alix, ik ben bang dat jullie niet in de positie zijn om te onderhandelen. Maar ik zal jullie helpen, als insluipers onder elkaar. Ik weet wat het is om te dwalen in een wereld die niet de jouwe is, een wereld waarin alles vreemd aanvoelt. Ik voel een zekere verwantschap tussen ons, daarom zal ik jullie vertellen wat jullie willen weten.’

‘Dat is... erg vriendelijk van u,’ zei Edison. ‘We zoeken Werner Boren.’

‘Boren. Hem ken ik wel. Een gevaarlijk man.’

Rune en Edison keken elkaar nogmaals aan. ‘Weet u waar hij is?’

‘Nee, niet precies. Maar ik weet genoeg om hem te kunnen vinden.’

‘Alles wat u ons kunt vertellen is meegenomen. Alles wat ons kan helpen Werner Boren te vinden.’

‘Vertel me eerst waarom jullie hem zoeken.’

Dit was niet de eerste keer dat agenten van de firma Alix in een andere wereld dan hun eigen op zoek waren naar een man met de naam Werner Boren.

Bijna een jaar geleden waren agenten van Alix erachter gekomen dat de briljante wetenschapper Werner Boren een *dubbelaar* was, een persoon die zowel in de Alixwereld als in de wereld van Alpha bestond. Toen de Werner Boren uit Alix stierf, kreeg Edison de opdracht om zijn dubbelganger uit Alpha te halen, in de hoop dat deze Werner Boren het werk van zijn voorganger kon overnemen. Dat pakte buitengewoon goed uit en daardoor hadden de wetenschappers van de firma Alix tweeëndertig nieuwe werelden ontdekt, waaronder de Schemerwereld waar Rune en Edison zich nu in bevonden.

Er werden echter meer ontdekkingen gedaan: Werner Boren begon vreemde krachten tentoon te spreiden. Hij kon de etherische energie, waar de magi-abstracte machines van Alix op werkten, manipuleren en daarmee de meest onvoorstelbare dingen bewerkstelligen. Voordat Borens krachten door geleerden van de firma Alix verder onderzocht konden worden verdween Boren naar een onbekende wereld.

Dit was een grote domper voor de firma, maar, zo was de redenering, als Werner Boren in twee werelden voorkwam, misschien bestonden er dan nog meer versies van deze man in de overige dertig werelden. Misschien hadden deze dertig Werners allemaal dezelfde magische krachten.

Rune Mathijssen wist dat dit maar het halve verhaal was. Werner Boren had zijn bijzondere krachten omdat hij een dubbelaar was. Andere dubbelaars hadden ook magische krachten, zij het niet dezelfde. Maar die informatie hield Rune voorlopig liever voor zich. Hij wilde eerst zelf meer weten over zijn eigen krachten.

Nadat Edison haar verhaal had gedaan bleef het een tijd stil achter het laken. Toen maakte Kaurgli een kort, gorgelend geluid. ‘Ik zal jullie de informatie geven die jullie zoeken, omdat mijn vijanden niet willen dat jullie die krijgen. Dominee Conin heeft jullie naar mij toe gestuurd in de hoop dat ik jullie uit de weg zou ruimen, of in ieder geval genoeg angst aan zou jagen om jullie ervan te overtuigen dat jullie zoektocht te gevaarlijk is. Maar hij weet meer dan hij aan jullie heeft laten blijken. Hij mag dan dominee zijn, ’s nachts neemt hij deel aan duistere ceremonieën die het daglicht niet verdragen kunnen.’

Dat verbaasde Rune niet. Typisch voor een dominee, zich inlaten met duistere praktijken. ‘En Boren?’

‘De deelnemers aan deze rituelen zijn allen gemaskerd, zodat niemand precies weet wie de andere leden in de cultus zijn. Als een cultist wordt ontmaskerd kan hij geen namen van anderen verraden. Maar een paar van hen, de leiders van de cultus, zij die geen ander leven hebben en altijd ondergronds leven... Zij dragen geen maskers.’

‘En Werner Boren is een van hen?’

‘Borens naam is mij al langer bekend. Hij is een van de leiders van de cultus die zichzelf *De Liturgie der Gevallen* noemt. Het netwerk van cultisten kan jullie naar hem leiden. Begin bij de dominee.’

Lees verder in *Vorstin van de Kou*, verkrijgbaar in
boekhandel en internetwinkel!

Door Jasper Polane

*Lege steden
Vorstin van de Kou*

**Het ijzingwekkende vervolg op de buitengewone fantasyroman
LEGE STEDEN!**

Nieuwe werelden, bekende steden.

Een wereld waar de zon nooit doorbreekt. Duister, zowel letterlijk als figuurlijk. In een stad vol geheimen en intriges zoeken Edison Walraven en Rune Mathijssen naar de dubbelganger van Werner Boren. Ze krijgen te maken met de geheime cultus van een naargeestige godin...

Een koude, dode woestijnwereld. Lang geleden heeft de Vorstin deze wereld vernietigd. Nu zit ze gevangen op een splinterige houten troon op de top van een zwarte piramide. Wanneer een veertienjarig meisje de macht krijgt over deze wereld is haar vrijlating nabij...

Met hulp van ex-inquisiteur Heike Krim binden Rune en Edison de strijd aan met de demonische Vorstin van de Kou.

*VORSTIN VAN DE KOU verhaalt over maatschappelijke druk,
onmogelijke beloften, corrumperend kwaad en onbeantwoorde liefdes.*

Het is het tweede deel van Jasper Polanes fantastische cyclus

DE ONZICHTBARE MAALSTROOM.

